

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettberbs eV

Strona pozwana: Plus Warenhandelsgesellschaft mbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust 2 dyrektywy 2005/29/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, zgodnie z którym zasadniczo niedopuszczalna jest praktyka handlowa, w ramach której udział konsumentów w konkursie z nagrodami lub grze losowej jest uzależniony od nabycia towaru lub usługi, niezależnie od tego, czy w konkretnym przypadku reklama narusza interesy konsumentów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 4 lipca 2008 r. — CoNISMa (Conorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare) przeciwko Regione Marche

(Sprawa C-305/08)

(2008/C 247/11)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CoNISMa (Conorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare)

Strona pozwana: Regione Marche

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾ w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, wskazane w pkt 1, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one konsorcjom utworzonym wyłącznie przez włoskie uniwersytety i organy

administracji państwowej, w formie opisanej w pkt 8, udziału w zamówieniach publicznych na usługi w zakresie sporządzenia opracowania geofizycznego i pobrania próbek morskich;

2) Czy art. 3 ust. 22 i 19 oraz art. 34 kodeksu zamówień publicznych, o którym mowa w dekrete ustawodawczym nr 163/2006 — zgodnie z którymi, odpowiednio, „pojęcie »podmiot gospodarczy« obejmuje przedsiębiorcę, dostawcę i usługodawcę lub ich grupę bądź konsorcjum”, a „pojęcia »przedsiębiorca«, »dostawca« i »usługodawca« oznaczają osobę fizyczną lub osobę prawną bądź podmiot nie posiadający osobowości prawnej, w tym europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych (EZIG), utworzone na mocy dekretu ustawodawczego nr 240 z dnia 23 lipca 1991 r., które »oferują na rynku« odpowiednio, wykonanie robót lub obiektu budowlanego, produkty lub usługi” — są sprzeczne z dyrektywą 2004/18/WE, jeśli ich wykładni dokonuje się w ten sposób, że zastrzegają udział w zamówieniach publicznych usługodawcom zawodowo zajmującym się daną działalnością, z wyłączeniem podmiotów działających w celach naukowych, które nie są celami zarobkowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-309/08)

(2008/C 247/12)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Nijenhuis i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że nie zapewniając właściwego włączenia do prawa krajowego dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽¹⁾, a w szczególności art. 3 ust. 2 i 3 w odniesieniu do wymogu dotyczącego niezależności krajowych organów regulacyjnych oraz bezstronnego i jawnego wykonania przez nie swoich uprawnień, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom na niej ciążącym na mocy wspomnianej dyrektywy,
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Polska nie zapewniła skutecznego rozdziału funkcji regulacyjnych od działalności związanej z wykonywaniem prawa własności lub kontroli.

Państwo polskie posiada znaczne udziały w licznych przedsiębiorstwach telekomunikacyjnych. Jednocześnie krajowy organ regulacyjny jest w Polsce powoływany przez Prezesa Rady Ministrów, który ma prawo do swobodnego odwołania go w każdej chwili bez podania przyczyny i od którego w pełni zależą również Minister Skarbu i Minister Infrastruktury.

Brak przepisów określających długość kadencji krajowego organu regulacyjnego oraz zamkniętej listy przesłanek pozwalających na odwołanie go powoduje jego wysoki stopień zależności od Prezesa Rady Ministrów oraz nie gwarantuje, że ci uczestnicy rynku, w których ma udziały państwo, będą traktowani równo z pozostałymi uczestnikami.

(¹) Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33–50; Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 349–366.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) w dniu 11 lipca 2008 r. — London Borough of Harrow przeciwko Nimco Hassan Ibrahim and Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-310/08)

(2008/C 247/13)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: London Borough of Harrow.

Strona pozwana: Nimco Hassan Ibrahim and Secretary of State for the Home Department.

Pytania prejudycjalne

Czy w następujących okolicznościach: i) małżonka niebędąca obywatelem UE i jej dzieci będące obywatelami UE towarzyszyły obywatelowi UE, który przybył do Zjednoczonego Królestwa ii) obywatel UE przebywał w Zjednoczonym Królestwie jako pracownik iii) później obywatel UE przestał być pracownikiem i następnie opuścił Zjednoczone Królestwo iv) obywatel UE, małżonka niebędąca obywatelem UE oraz dzieci nie są samowystarczalne finansowo i korzystają z pomocy socjalnej w Zjednoczonym Królestwie v) dzieci rozpoczęły naukę na poziomie szkoły podstawowej w Zjednoczonym Królestwie tuż

po swoim przybyciu do tego kraju, w czasie gdy obywatel UE był pracownikiem:

- 1) małżonce i dzieciom tylko wtedy przysługuje prawo pobytu na terytorium Zjednoczonego Królestwa, jeżeli spełniają oni przesłanki ustanowione w Dyrektywie 2004/38/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.?

czy też

- 2) i) korzystają oni z prawa do zamieszkiwania wynikającego z art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 (²) z dnia 15 października 1968 r., zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości, bez konieczności spełnienia przesłanek ustanowionych w dyrektywie 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.

i

- ii) w takim przypadku muszą posiadać wystarczające środki utrzymania, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej przyjmującego państwa członkowskiego podczas planowanego okresu ich pobytu oraz być objętym pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym w przyjmującym państwie członkowskim?

- 3) w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1, to czy należy przyjąć odmienne stanowisko w okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, kiedy to dzieci rozpoczęły naukę na poziomie szkoły podstawowej, a pracownik będący obywatelem UE przestał pracować przed datą, w której dyrektywa 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady miała zostać transponowana przez państwa członkowskie?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, str. 77).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, str. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 14 lipca 2008 r. — Krzysztof Filipiak/Dyrektorowi Izby Skarbowej w Poznaniu

(Sprawa C-314/08)

(2008/C 247/14)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny